

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 22-24.

Desember 1944.

16. årgang.

Folkenes engstelige forventning.

Luk. 21, 25-36.

Trengselens mørke stormskyer henger seg på tidens horisont. Folkehavet og bølgene i det bruser. Byer og lande rystes og vil snart falle sammen. Folkene engstes. Astronomene slakhtar med engstelse solens pletter og gradene på månen. Ja, trengselens storm rykker fram. — Deretter kommer Guds rikes skjønne sommer. Verden vil i sin store gudløse visdom ordne tingene, så at denne jord kunne bli en lun, trygg bolig for slekten; men just i denne iver for å frembringe betryggende samfunnsforhold fjerner den seg lengere fra målet. Uroen og engstelsen vokser. Misstilliten ser seg engstelig omkring med sitt ville rovdyrøye. Verdensvisdommen utklekker planer til samfunnets betryggelse, men det utviklede, kløktige, egoistiske «Jeg» finner hurtig en bakdør ad hvilken det slipper utenom alle samfunnets love; og forvirringen og engstelsen vokser omkapp med «urettferdighetens hemmelighet». (2. Thess. 2, 7). Derav fødes denne underlige og fryktelige forventning som er så betegnende for vår tid. — Samtidens vogn har elektrisitet i hjulene. Utviklingen kjører med lyntog. Man vet at der ikke er noen lang stansning på vår tids luftbanefart, men ingen vet, hvor det bærer hen. Dette er det fryktelige. Man aner av utviklingens retning, at det som vil komme, bringer samfunnets sammenføyninger til å knake og ryste, og at noe ukjent vil komme over jorderike. — Derav følger frykten. Man taler om fred mellom nasjonene, men frykter med beven for krig, man parlamentariserer om fredstraktater og voldgift, og samtidig oppfinner man de mest voldsomme mordvåpen og bygger de frykteligste panserskipe. Man taler om rolige arbeidsforhold, og fra dag

til dag fjerner man seg lengre og lengre fra samme. Hatets og maktens ånd befester sitt regimente og utdyper kløften mellom arbeider og arbeidsgiver, og den økonomiske krig vil med all tydelighet ende med at «folk reiser seg mot folk». Makten treder da i rettens sted, og gjennom en utvikling i den retning innledes «den store trengsel». Samtidig som forholdene utvikles i verden på den måte, vil Kristi brud, «førstegrøden», hvis «forløsning stunder til» smykke seg til å møte sin brudgom. «Når disse ting begynner å skje, da se opp og oppløft eders hoder, etterdi eders forløsning stunder til.» O, hvilke yndige ord! Der er musikk i dem for brudens hjerte. Tiden er inne. Vi vender våre øyne bort fra den mørke horisont med de truende uværsskyer. Vi skuer med lengsel ut etter vår sjels brudgom. Vår og verdens nye konge; «vår forløsning stunder til.» «sommeren er nær». Ja, Guds og Kristi rikes skjønne sommer, det tusenårige fredsrrike med seiren over den fyrste, som no har makt i luften og er i virksomhet i vantroens barn. (Ef. 2, 2). Idet han bindes, «at han ikke mere skal gå ut og forføre folkene.» (Åp. 19, 7-9.) «at du må aktes verdig til å undfly alle disse ting. Vokt deg for tidsåndens malstrøm! Vokt deg for at ditt hjerte ikke noen tid besværes med det altopplukende spørsmål om forkrenkelighetens nytelser, som lik en vampyr suger slektens livsblod og fører den fangne og bedrøvede inn i den kommende trengsel til den store slaktning der, hvor syndens makt fortærer sine ofre, hvor det onde og de onde utrydder seg selv. Vårt hjerte er i heftig beven når vi ser det store verdensdrama i anmarsj. Vi ville gjerne være en Johannesrøst i

ørkenen, idet vi tilroper denne travle, nytelsessyke slekt: «Fly for den kommende vrede!» O, fly til ham, som har brakt en evig forløsning med sitt blod, som kan fri deg ut fra den nærværende onde verden». (Gal. 1, 4.) Og fra de onde og vanartige mennesker (2. Thes. 9, 2) og befri deg fra den ånd, «som no er virksom i vantroens barn». (Ef. 2, 2.) at ditt hjerte må løses fra forkrenkelighetens, syndens og dødens makter, og ditt øye må løftes mot det høye i kjærlighetens forventning etter din forløser — din sjels brudgom. Til Guds folk sender vi midnattens anskrik: «Se brudgommen kommer, gå ham imøte!» Men se vel til å ha olje i eders kar tillike med eders lamper i orden, at I ikke skal komme til å stå utenfor og banke på, og han da skal si: «Jeg kjenner eder ikke!» Brudesinnet er lett å kjenne. Fra brudens hjerte trenger kjærlighetens lengselsrop seg alltid sterkere og sterkere frem. Trettet av syndens og verdens onde makter oppløfter hun sitt hode, ti hun ser grant at hennes forløsning stunder til, og hun hører i det fjerne sin brudgoms stemme tilrope henne: «Jeg kommer snart» og i hennes hjerte jubler kjærlighetens lengselsrop seg alltid sterkere frem. Trettet av syndens og verdens onde makter oppløfter hun sitt hode, ti hun ser grant at hennes forløsning stunder til, og hun hører i det fjerne sin brudgoms stemme tilrope henne: «Jeg kommer snart» og i hennes hjerte jubler kjærligheten, idet hun i ømhet svarer: «Ja, kom, Herre Jesus!»

Tale av Jensen Mår 25-3-1912.

Innsendt av K. Græsdahl.

— For med megen trengsel og angst i hjertet skrev jeg til eder under mange tårer, ikke for å gjøre eder sorg, men forat I skulle kjenne den kjærlighet som jeg særlig har til eder.

2. Kor. 2, 4.

De kristne må vekkes.

Følgende artikkel er en tale av den gamle verdenskjente evangelist Gipsy Smith, «ziguenerpredikanten.»

Han brukte hårdt skyts og er ikke redd for å si fra om hva som ligge ham på hjerte. Den er holdt lenge før krigen og er her oversatt fra svensk.

Min tekst er Jesu ord i Matt. 16, 24: «Om noen vil følge etter meg må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.»

Jo, lengre jeg preker, dess dypere blir min overbevisning om at jeg må preke vekkelse for de kristne bekjennere. Vanskelighetene er innen forsamlingen og ikke utenfor. Om det er vanskeligheter blant dem som er utenfor så kommer det av at de som er innenfor er troløse mot Gud. Det er fryktelig alvorlig å vandre med Gud. Dere kaller dere kristne. Deltar dere i bønnemøter slik som dere burde? Hvorfor ber ikke kvinnene offentlig like meget som før? Tror dere at vi kan frelse verden med messer og kinooppvisninger? Om dere alene ville oppleve bønnemøte, skulle seirens toner begynne å lyde i forsamlingen.

Om Gud kommer til den by jeg no står og taler Guds ord og setter den i bevegelse i retning mot ham så er det ikke fordi Gipsy Smith er her, men fordi dere ber. Jeg reiser ikke omkring og bærer veknelsen med meg i min kuffert. Jeg er ingen trollmann. Jeg er ingen besverger. Du kan ikke befri menneskene fra djevelen ved aftenunderholdninger, men du kan befri dem ved bønn. Jeg sier at om forsamlingen tok alene bønnemøte i bruk, så skulle det bli en vekkelse som rystet hele folket.

Jeg vet at det fins storslagen sang. Det er ingen mangel på fine tilstellninger. Det fins en hel vintergate av strålende predikanter. Jeg kjenner de største predikanter i verden og har vært i forbindelse med dem i 50 år. Jeg har tenkt på skrive en bok om de predikanter som jeg har kjent. Det har vært tider da vi hadde mindre predikanter som raget som fjelltopper, men hvilken mengde slike har vi ikke idag! De står i alminnelighet i en høyere stilling en forrige tiders predikanter. Du aner ikke hvilke muligheter som våre dagers predikanter representerer. Men du har

mettet din appetitt. Ingenting gir slik smak på en preken som en smule hellig tjeneste. Du er overmett. Du lider av dårlig fordøyelse. Det hjelper ikke at det aldri før har vært så mange utmerkede predikanter. Jeg kjenner en forsamling som hadde et av sine lokaler fylt en vinterkveld for å diskutere spørsmålet om dannelse av en forening for foredling av poteter, men glømte å holde vakt ved bønnemøte.

Forsamlingen har ikke noen mangel på vakre kirkebygninger og god musikk. Aldri før har vi hatt et slik utmerket maskineri. Når jeg begynte som predikant var våre lokaler meget miserable. De var beliggende i bakgater. Deres utsmykning var alt annet enn godt. Vinduene var i stykker og ryggene på sangbøkene var bortrevet. Orgelet låt som om det led av astma, belgen var i stykker og det var bare en pedal. Hvis en forsamling vokste og hadde et utslit orgel så het det: «Send det til misjonen.» Om den hadde fillete sangbøker: «Send dem til misjonen.» Om den hadde en undermåls predikant — noen stakkars zigener som meg: «Send ham til misjonen.»

No er alt annerledes. De beste predikanter og de beste lokaler er for folket. Organisasjonen er fin. Men jeg spør igjen: «Hvor er bønnemøtene. Hvor er bønnemøte og hvor ofte besøker du det? Vi leser om Jesus at han gik inn i synagogen, som var hans sedvane. Hva er ditt rekordbesøk? Går du bare en gang i mellom? Lider du av den farlige sjukdom som jeg vil kalle «marbus sabbaticus», den av et dårlig hjerte forårsakede søndagssjuken som angriper så mange mennesker etter søndagsfrokost og holder seg til før middag? Kan man beskrive din søndag slik: «Han gikk til kirken på formiddagen og på ettermiddagen tok han en fornøylestur i bil?» Eller: «På formiddagen var han i kirken og på kvelden var han med og spilte bridge?» Predikanter over hele verden har sagt til meg, at det synes å bli vanskeligere å finne menn som er villige å påta seg viktige oppgaver i forsamlingen da en slik gjerning vil komme i konflikt med deres søndagsfornøylelse.

Om du går inn med Gud, så går du ut fra verden. Jeg sto en gang sammen med en stor forretningsmann på det øverste dekk av atlanterbåten «Mauretania» like før fartøyet stabelavløpning. Siden reiste jeg med båten på en av mine mange ferder til Amerika. Når «Mauritania» befant seg ute på havet var den en storartet åpenbarelse. Men hva skulle det da blitt av herligheten om den hadde sprunget lekk så vannet var kommet inn i båten? Når verdensvesenet slippes inn i kirken da må jeg rope: Det er farlig! Vi skal være i verden, men ikke av verden. Forsamlingen skal være i verden, men bevaret fra det onde. Da er den et så herlig syn at englene skjelver helt ut i vingspissene av hellig beven. Men slipper forsamlingen verden inn, da forbarmer seg Gud over den.

Om Gud skrev på din panne — ikke hva du mener å være, men hva du virkelig er, tror du da at ditt navn skulle stå i adressekalenderen. Du kaller deg selv en kristen. Hvor er det fortapte får? Hvor er den tapte pengene? Hvor er den tapte sønnen? Hvor er gjødkalven, og hvor er musikken og klokkingeringen for den sjel du førde til Kristus? Hvor? Går vi ut og søker etter det fortapte, eller er vi bare fornøyd med å lønne en pastor og mene at det er ære for forsamlingen at vi hedrer den med vårt nærvær. Din religion står eller faller med hva du gjør for dine nærmeste. Vi lar mennesker slippe alt for lett fra oss og er redde for å si dem sannheten. Må Gud gjøre oss frimodige så vi ikke frykter. Vi er liflige og smigrer hverandre og mener at det står vel til med alle sammen: Hør! «Om noen ikke har Kristi ånd så hører han ikke ham til.» Følger du Jesus? Jeg våger knapt å si at jeg gjør det. Hvordan skal vi kunne løfte menneskene hvis vi ikke har fått den løftende kraften? Må Gud gi oss den no! Verden vil ha en lett populær jazzreligion. Vi vil bli dratt ned og få billiggjort vår kristendom. Vi har berøvet den dens utmanende oppfordring. Jesus begjærer ikke noe mindre enn helhertet overgivelse og lydighet. Vi må la det kravet gjøre seg gjeldende. Jeg var den første og eneste som fikk i oppdrag å holde en møteserie i dr. Maclarens kirke under hans 50-årige virksomhet. Å, hvor djevelen fulgte meg. Atter og atter sa han til

Lysglimt i sorgens mørke dal.

«Sorg i en manns hjerte trykker det ned, men et godt ord gleder det.» (Ordspr. 12, 25.)

Du sørgende sjel som sørger og gråter, som tenker med gru på at du alene skal oppta kampen og vanskelighetene, som føler savnet og alt det triste og såre, som kanskje sukker: gid jeg var død og borte. Jeg har ikke noe mere å leve for, alt som var meg kjær i livet er meg frarøvet, mine planer er sønderrevne, mitt hjertes eiendom, hva skal jeg leve for? Nyss sto du kanskje ved en nyoppkastet grav og det kjæreste du eiet på jord ble senket ned i den, du sto der så ensom med sorgen og savnet, og dine gleders blomster var visnet, du følte sorgens kolde hånd legge seg tung og klam om hjertet.

Min kjære, kjære venn. Jeg vil forsøke å bringe deg litt trøst fra din Gud, litt av den honning jeg selv tok ut av løvens ådsel, noen dråper balsam fra all trøstens kilde.

Først vil jeg si til deg:

1. Gråt ut din sorg.

O hvor det kan letne riktig å få gråte ut sin sorg og sin kvide. Det letner det tunge, sorgfulle bryst. Steng ikke sorgen inne, gjem ikke på den, bli ikke bitter og gå irette med Gud. La Guds kjærlighet mykne hjertets sår og la hans trøst gyde olje og vin i dem. Husk at sårene skal *lægges*, ikke stadig rives opp igjen påny. En del går der og sørger og gråter over sin sorg, innesluttet, menneskefiendsk, som om de er redd noen skal forville seg inn på deres enemerker, de gjør seg hårde utvendig, mens hjertet blør, en falsk stolthet eller skamfølelse hindrer dem fra å føle den lindring som en riktig sorgflod kan gi. Når regnets sluser riktig blir opplatte da føler man at det trykkende i atmosfæren blir utladet og etter regnen blir luften klar, frisk og balsamisk. O gråt ut sorgen, gråt alene eller med andre. Den apostoliske formaning lyder slik: Gråt med de gråtende.

2. Gi deg ikke over til sorgen og smerten.

Et nedslått mot, hvem kan bære det, sier vismannen. Med sorgen og gråten hold måte.

Vi leser om at Israels barn gråt over Moses på Moabs øde marker i tretti dage; og så var gråtens dage

tilende, sorgen over Moses (5. Mos. 34, 8). Egypten gråt over Jakob i 70 dage, og så var sørgedagene forbi.

No vil vi selvfølgelig ikke sette noen tid for sorgens dage, bare det at man ikke gir seg sorgen i vold, blir bergtatt av den, hengir seg til den, sorgen kan bli en ting man *dyrker*. Man vil ikke la seg trøste eller gjenopplive, man lever for sin sorg, istedetfor ved Guds hjelp å ryste den av seg og leve pånytt.

Forsøk å glem, — ikke dine kjære hengangne — men din triste sorg. Husk du skal leve, du har enno meget å leve for, hjem, barn, familie, slekt og venner — og deg selv. Du er kanskje ikke ferdig hernelde enda, vet sikkerlig ikke din løpebane er enno ikke tilende, du har en livsoppgave å fylle.

Noen stopper borte ved graven og alt det mørke og triste, de søker den levende blant de døde. «Søkte sin trøst i den døde og elskede gravnatten kun — —.» O kjære sjel, begrav deg ikke i minner og gravrester, løft hodet oppad, du skal ikke dø, men leve og fortelle om Herrens gjerninger.

3. Husk på at livet enno har meget å by deg.

Meget skjønt og herlig og godt skal du enno få erfare. Du synes at ditt liv er lagt i grus, din himmel i ruiner, min venn, det skal reises påny. Ja, et herlig tempel med kupler og hvelvinger skal bygges for deg. Du skal få nye utsyn, oppleve nye gleder. Gleder — finnes der mere noen glede på jorden for meg? — Ja, min venn, det venter deg aye gleder bak de mørke fjell. Herlige sollyse sletter, glitrende vann, skjøne lunde hvor fuglene synger og hvor gledens blomster gror. Gud skal gi deg skatter som er skjulte i mørket og klenodier som er gjemte på lønlige steder, istedetfor glassperler. Han skal etter sin herlighets rikdom fylle all din trang i herlighet.

Sorgen vil fordunkle vårt syn og vårt blikk, vi ser alt under pessimismens grå synsvinkel, vi synes himmelen er grå istedetfor blå, synes all musikk er disharmoni og all mat vemmes vi ved. Livet synes vi er idel galde og malurt, denne verden er en jammerdal og all glede er borte,

meg at det ikke gikk an å komme med en direkte oppfordring om full overgivelse til Kristus innfor en slik kultivert og intelligent forsamling. Tilslutt — just da jeg gikk på prekestolen — svarte jeg ham resolutt: «Jeg skal gjøre det!» Jeg gjorde det også og hundreder fulgte min oppfordring. Vær tro og Gud skal se til at den forkynnelse bærer frukt. Altfor mange kristne farer langs en lang front og fyrer av en slags kanon hvis effekt alene gjør dem selv oppblåste. Det er mange som tror at de skal kunne angripe djevelen med en traktat i den ene hånd og en lukteflaske i den andre.

Jesus sa: «Hvor lenge skal jeg tåle dere?» Og han sa det til noen ydmyke fiskere som hadde fulgt ham i to og et halvt år. Var det ikke vanskeligere for dem å tro på Kristi guddom enn det er for deg og meg? La teologene svare! Og dog Jesus Kristus, Guds sønn, den edelsten til hvilken hele dette uendelige univers bare var en infatning, han, hvis ord er evigheter sa det til dem. Hva tror du da han sier til det tyvende århundredes forsamling? Hva sier han til dem i blant dere som har vært forsamlingsmedlemmer i tyve år, men ikke kan si at dere har ført en eneste sjel til Kristus?

Menn og kvinner, hør! Om koret skulle mislykkes en søndag, når dere synger, så skulle hele forsamlingen kjenne seg skamfull. Men du kan gå til kirken 52 ganger om året uten at du ser noen bli omvendt og allikevel blir du ikke bedrøvet og ydmyket. Det fins mennesker i din egen gate som du aldri en eneste gang har oppmuntret til å følge med deg til Guds hus.

Gipsy Smith.

En hjertelig takk

til alle som husket på meg og min familie i de tunge dage siste sommer og høst med sykdom og dødsfall.

Takk for all trøst og hjelp gjennom oppmuntrende, trøstefulle brev og pengebeløp.

Broderhilsen

E. Sørensen.

Alf Norlunds

faste adresse er no:

Brochsgt. 8, III,

Fredrikstad.

De kristnes ansvar.

tomhet og disharmoni. Men hør min venn, det er ditt øye som er kvervet, ditt sinn som er fylt med tungsinnets forvirrende makt. Dette liv eier også meget som er skjønnt og godt, bare vi får se det. Det er torne, det er sant, men der er roser blant tornene og allting skal tjene til gode for dem som elsker Gud. Gud har kledd denne verden i fargeprakt, gjort alt såre skjønnt — ikke for at vi skal stenge oss inne i et kammer og der gremme livet av oss, men leve mens vi lever og «dø når tiden kommer i det søte Jesu navn.» Ikke sant? Når evighetens morgenrøde får lyse over livet og vi ser det i det evige livs perspektiv, opplyst av herlighetens fargespill. Å ja da løper dette liv i et med evigheten som det jo også er en del av. Så får vi se at det her ikke bare er en tåre og gråtedal, men en himmelens forhall, et verksted hvor vi herdes og istandsettes for det sanne liv. Det evige lys gydes fra solen over det hverdagslige grå, det forvandler selv gravens mørke kammer til et yndig museum hvor de utvalgte står og hviler i fred til basunens toner lyder på den ytterste dag. Vi ser at de helliges rettferdige ånder, de er allerede nå i det forgjettede land, hos allfaderen, ham av hvem alt fadernavn er i himmelen og på jorden.

4. Din Gud er med deg i prøvelsen.

Husk dyrebare sjel, du er Guds øyesten, det er ham som har siktet deg, ikke for å gjøre deg motløs og ulykkelig, men for å berike deg med himmelske skatter. Hans hånd fører deg på de mørke sorgens stier hvorfra du ikke har noen vid utsikt, men bare ser en forferdelig labyrint, en blindgate som synes å gå rett mot fjellveggen.

Mot, kjære sjel, bedre tider forestår, din Gud skal gjøre sorgens vann om til gledens vin og dine sukke skal forvaidles til frydeskrik.

Og husk, du er ikke alene, en usynlig venn går ved din side, en som teller dine tårer og samler dem på sin flaske. En venn som er øm, deltagende og medlidende, en som er prøvd i alt i likhet med deg og som forstår deg. Ja, så meget bedre enn du forstår deg selv. Han er prøvet i sorg, lidelse og smerte, i savn og forlatthet, ja i selve døden.

Kjenner du ham igjen, eller er dine øyne betagne som hine Emmausvandrere så du ikke kjenner ham?

Det medfører ansvar å være en kristen, og må vi alltid være våken for dette. Skriften stiller skarp skille mellom Guds barn og verdens barn.

Vi «vandret fordim etter denne verdens løp, — etter kjødets lyster, og vi var av naturen vredens barn likesom de andre. Men Gud som er rik på miskunn, har for sin store kjærlighets skyld hvormed han elsket oss, gjort oss levende med Kristus, og oppvakt oss med ham og satt oss med ham i himmelen i Kristus Jesus.»

Å — underfulle forvandlende iretteskrift. Friet fra mørkets makt. — Frigjort fra synden, og allerede her satt inn i det himmelske i Kristus. Men for at vi kan vandre verdig i det kall vi er kallt så behøver vi Guds nåde.

En kristen kan ikke greie seg selv. «Vår egen makt er intet verd, — —»

«Guds nåde opptukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige»

Akk er han ikke enda mere dyrebar for deg no i sorgens dype dal som i de lyse solskinnsdage. Enda mere ømt taler han no til ditt hjerte, vitende at det må så være at du må passere trengslens hav for å lutre deg og gjøre deg skikket for herligheten. Ja han er prøvet. Se nøye på ham, din hulde frelser, som har gått gjennom tornene for deg. Hans rygg har plogmenn pløyet, hans hode kjente stikkene av tornekransen og hans legeme bærer i all evighet de dype sår han fikk på korset for din skyld.

O dyrebare venn, gråt ut ved hans hjerte, klag ut din nød for ham, åpne alle dine gjemmer og skjulte vråer, tal ut, å ja om din bitterhet og tross også, si ham alt, og så, — så vask ditt ansikt og salv ditt hode, gjør deg sterk som Josef eller som din frelser der han etter den forferdelige angestkamp i Getsemane sterk og modig sier til disiplene: Stå opp og la oss gå herfra! Gud vil hjelpe oss til å bære en virkelig sorg med heltemot, men han vil ikke at vi skal degge for sentimentalitet, bli i selvopptattheten, men at vi skal leve, leve for andre som Jesus i selvfor-glemmende heroisme og kjærlighet.

Axel Nilssen.

lyster og leve tuktig og gudelig og rettferdig i den noværende verden.» Dette er grunnen hvorfor det er «forskjell mellom de rettferdige og den ugudelige, mellom dem som tjener Gud og som ikke tjener ham.»

Det medfører ansvar å være en kristen fordi vi øver innflydelse. Derfor må vi vokte oss vel for hvorledes vår ferd er, så «våre medmennesker kan se vår rene ferd og guds frykt.» Verden stiller store krav til de kristne bekjennere, og monstro om ikke salmistens ord er berettiget blant de mange kristne bekjennere: «For deres skyld spottes Herrens navn blant hedningene.»

Begynnelsen har vært god. Man tok det alvorlig med sin kristendom. Ordet lyste klart: «Likesom I altså mottok Kristus Jesus som Herre så vandre i ham. — —» Dog djevelen er en «tusenkunstner» og man ble fristet til å hviske bort «grensen» og snart ble man lik de andre.

Samvittigheten var ikke lenger våken for syndens lokkelser. Og man sto der med bare bekjennelsen, livet var ebbet ut. Gud vil igjen ta seg av sådanne. Må Gud vekke før det blir forsent.

En kristen har ansvar når det gjelder vandrings med Gud. «Ditt ord er en lykte for min fot og et lys for min sti.» Menneskelærdomme må settes utenfor. Guds ord er det avgjørende. De som framhever at «barne-dåp» er en bibelsk dåp har ingen støtte for sin påstand da skriften taler kun om troens dåp. «Den som tror og blir døpt — —». Således lyder Jesu ord og apostelen Peter uttrykker det slik: «... dåpen er en god samvittighetspakt —».

Det å preke dåp hører også med til Kristusforkynnelsen.

Pinseopplevelsen, dåp i den Hellig And hører også med til den kristnes opplevelse i dag. «I skal døpes med den Hellig And og ild», lød Jesu løfte.

Mine venner, hvor herlig at vi kan få gå inn i Kristus og ta ut vår rikdom. «Vi er velsignet med all åndelig velsignelse i himlene i Kristus.»

Når vi går ordets veg, og bønnens veg da erfarer vi hva Jesus sa: «... at ut fra vårt liv skal det flyte strømme med levende vann. Halleluia!

Den
I Paulus
pitel 19. v
«Og hvor
er for oss
ten av ha
Det for
te er: Fr
lig makt.
som råder
La oss
Her sier I
av fordery
dynd». De
overvett
skjedde, e
som kan g
og det er
For den s
må være s
ker og sli
at denne
Slik er de
opp fra s
komme l
ned i. De
dynd.

Men no
er herlig.
det dype
ofte slik
pest der v
re føtter
der føtten
trenger se
i oss: en
som dro o

I arbeid
kristne an
Fra hos
deles: «H
ne er få.»

«I er v
Gud sk
denne s
ordspråk
oppfinns
sti kjærli
på de vid
kaller ida
ne be og
samles in
Gud er p
La oss
si som P
således er
forkynne

Den overvettes store makt.

I Paulus brev til Efeserne 1. kapitel 19. vers står slik i Jesu navn: «Og hvor overvettes stor hans makt er for oss som tror etter virksomheten av hans veldige kraft.»

Det første som jeg vil si om dette er: *Frelsesmakten*. Det er en herlig makt. Det er ikke som den makt som råder på jorden.

La oss se litt på 40. Salme, v. 3. Her sier David: «Han drog mig opp av fordervelsens grav, av det dype dynd». Det er frelse og frelsens overvettes makt. For det som her skjedde, er det ikke noen annen som kan gjøre. Det er bare en makt og det er frelsesmakten som må til. For den som skal dra en annen opp må være sterkere enn den som synker og slik er det her. Det er herlig at denne frelsesmakt er så sterk. Slik er det med oss: han drog oss opp fra synden som vi ikke kunne komme løs fra, men sank dypere ned i. Den forderver og er et dypt dynd.

Men no vil jeg vise dere noe som er herlig. Der ved den dype grav og det dype dynd er klippen. For det er ofte slik i det jordiske at det er dyppest der ved klippen. Får vi satt våre føtter på klippen blir det fast under føttene. Og da kommer det som trenger seg frem; for det er nedlagt i oss: en ny sang, en lovsang til ham som dro oss opp fra synden. Det var

I arbeidet for Guds sak har de kristne ansvar.

Fra høsten Herre lyder det fremdeles: «Høsten er stor, men arbeiderne er få.»

«I er verdens lys og jordens salt.»

Gud skal gi oss nåde til å oppfylle denne store oppgave. Et gammelt ordspråk sier: «Kjærligheten gjør oppfinnsom,» og er vi glødet av Kristi kjærlighet så har vi nok arbeide på de vidstrakte arbeidsfelt. Norge kaller idag. La oss mer enn noensinne be og arbeide. Enno skal skarer samles inn på Golgatagrunnen, for Gud er på tronen enno.

La oss ikke være ansvarsløse, men si som Paulus: «Jeg står i gjeld, — således er jeg for min del villig til å forkynne evangeliet»

Rolf Westlie.

den overvettes kraft som er i frelsen. Takk og lov og pris! Så vil jeg vise dere et herlig bevis på Guds overvettes frelsesmakt i Lukas 19, 4. Der står det om Sakkeus at han sto frem og sa: «Halvdelen av mitt gods gir jeg til de fattige og har jeg presset penger av noen så betaler jeg det firedobbelte igjen.» Det var den overvettes frelsesmakt. Det var mange som knurret og sa om Jesus at han «tar inn til en syndig mann,» men denne frelse som Jesus kom med den tar ikke noe hensyn til det folk sier — men alle som vil kan få del i denne frelsesmakt som også kan frelse fra gjerrighet, så vi blir gode mennesker. Det er hva Paulus sier når han forteller om Guds overvettes frelsesmakt for oss som tror. Det er en underlig makt som kan sette oss instand til å tjene Gud og vår neste.

Den annen tanke som kommer fram i dette vers, om den overvettes makt sier Peter, er den oppholdende makt. (1. Peter 1. kap., 11 v.) «I som ved Guds makt holdes oppe ved troen til den frelse som snart skal åpenbares i den siste tid.» En slik makt må vi ha — men det er herlig at Gud er slik. Amen! Takk og lov.

Vi vil se litt på Paulus brev til Ef. 3, 20. om åndens herlige åpenbarelse av den herlige frelseskraften. Hør hva han sier: «Men han som kan gjøre mer enn alt — langt ut over det som vi ber eller forstår etter den kraft som tér seg virksom i oss.» Den Gud som har en slik makt til å virke i oss, må vi slippe til; for han har makt til å helbrede i fra sykdommen. Når han kan alt og langt ut over hva vi tenker eller ber om, får vi et lite innblikk i hans overvettes makt. — Halleluja!

Skal vi gå ut på hans løfter? Han sier at han kan gjøre mer enn art. Så kan vi se på Apostlenes gjerninger 12. Det var Peter som skulle avlives; for Herodes hadde kastet ham i fengsel og der hadde han bevart Peter godt etter menneskelig beregning. Han var bevoktet av 4 vaktskifter på fire mann, og den natt sov han i sammen med 2 stridsmenn som var lenket sammen til ham. Men Gud som kan gjøre mer enn alt — han måtte til — og det var et under for dem som holdt vakt. Men menigheten holdt

bønn for Peter og det er noe som Gud har velbehag i, og no viste han at han kunne gjøre langt mer enn de trodde eller tenkte, og han fridde Peter ut. Det er så herlig å se hva Gud kan gjøre og jeg gleder meg over at vi har en slik frelsesmakt. Takk og lov!

Skal vi som er Guds folk gå ut på det som han lover? Det holder! Han kan ikke svikte sitt ord!

Den tredje tanke som kommer fram i dette vers er den overvettes makt som han viste på Kristus da han oppvakte ham fra de døde. Det var oppstandelsen fra de døde. (Fil. 3, 10). Om jeg kunne få kjenne ham og den overvettes makt eller oppstandelses makt. Men han går videre og vil kjenne mer. Kan vi kjenne samfunnet med hans lidelse? Han går et skritt til: «idet jeg blir gjort like med ham i hans død.» Det var det Paulus lengtet etter.

Skal vi gå inn på samme bane og få smake litt av det han sier her? Denne overvettes store makt står til rådighet. Han tar det igjen i v. 21. «Han som skal forvandle vårt fornedrelseslegeme så det blir likt med hans herlighets legeme etter den kraft som han kan underlegge alle ting.» Det er en herlig kraft. Gud være takk! Det venter vi på og det skal snart skje. Men en liten tanke til fra 1. Kor. 15, 42—44. Der er han inne på den samme tanke. Der ser vi den samme overvettes makt. «Det såes i skrøpeligheit, det oppstår i kraft.» Det han sier her er at vi sår ut ordet. De holder det for ingen ting, men det har spirekraft så det må gro. Det er ofte ikke så rar jorden, for den er meget skrinn, men ordet har slik makt at det trenger seg frem. Slik er det med den overvettes makt. Det blir sådd i oss det kommer frem med det «nye legeme» som vi skal ha. Når vi sår hvete så får vi hvete, og slik er det. Guds ord såes og det kommer frem en ny skapning. Pris Gud og lov hans navn for slik en overvettes makt.

Aimar Karlsen.

Ut på arbeidsmarken drag.
Høstens Herre kaller.
Sæden modnes dag for dag,
Kom før mørket faller.
Hurtig flyver tiden bort,
Høstens tid er alltid kort,
Høstens tid, høstens tid,
Høstens tid er kort!

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 36024.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Vi tar farvel med 1944.

Dette blir det siste nr. i år.

Det er med takknemlighet til Gud vi slutter dette år. Vi har hatt den store glede å kunne sende bladet ut også i år. Det er stort å få holde på i dette arbeide som nok kan synes ringe og mesteparten av oss forstår ikke hvilken betydning den regelmessige påvirkning et kristelig blad har.

Fra begynnelsen av var jo «Misjons-Røsten» tenkt som et spesiell organ for den ytre misjon blant de frie venner; men ettersom tiden har gått har vi fått andre oppgaver også. Slik som det har utviklet seg har vi mest måttet virke på den indre front. Forbindelsen med utenverden har no vært brutt i lang tid. Håper snart tiden er inne da vi igjen kan komme i forbindelse med våre misjonærer i fremmede land.

Vi ser det no som en hovedoppgave å legge all vind på å opparbeide virksomheten her hjemme, slik at livskraftige forsamlinger kan stå ferdig til å ta opp misjonsarbeidet når denne krig engang igjen slutter. Vi får håpe det blir mulig å arbeide i misjonens tjeneste enda en tid etter denne krig. Hvis ikke så er vårt arbeide allikevel ikke forgjeves når det kan virke til fremgang for Guds sak. Må han gi oss nåde til det for sitt navns skyld.

Et av våre store arbeidsfelt, Finnmark er også foreløpig utgått. Det var så gilt å følge med og se de store ting Gud gjorde der i den seinere tid.

Da det har vært vanskelig å få tid til å arbeide med bladet har det nok

vært mye som skulle vært gjort bedre og mye kunde vært gjort bedre om vi hadde vært stille nok for Gud. Vi ber venner om forbønn og støtte slik at det kan bli bedre i året som kommer — om vi lever og Gud gir nåde til å holde på.

Vi skal fra nyttår av forsøke å stå i mere kontakt med de forskjellige forsamlinger og venneflokker så ting som har felles interesse kan bringes til leserne. Samtidig skal vi forsøke å få flere av våre predikanter til å gi sine bidrag.

Hva ekspedisjon angår så har det gått bedre enn vi våget å vente. Selvfølgelig har det blitt noen feil, det blir det dessverre under alle tider. Det er allikevel ganske få klaker vi har fått i år og de er blitt rettet.

For å undgå feil er det nødvendig å skrive både den gamle og nye adresse ved adresseforandring. Ved bestilling av bladet så sett alltid poststedets navn og skriv tydelig. Bemerk også at det er ny abonnent.

Innbetaling skjer lettest til postgirokonto 36024. Særskilte postanvisningsblanketter til postgiro fåes på poststedene som gir alle nødvendige opplysninger.

Det hender at noen setter postgiroens nr. på vanlige postanvisninger og annen post. Det er galt. Postgiroen er bare for penger som sendes pr. postgiro.

Vi kan enda skaffe nye tingere bladet fra 1. oktober og ved bestilling sendes det så langt opplaget rekker. Prisen er kr. 4.50 for året.

Gud velsigne dere alle.

Lods Jens Jørgen Jensen.

Inn memoriam.

Lørdag 10. november sovnet vår kjære broder Los Jensen inn til den siste hvile, 72 år gammel.

I over 25 år har han vært med og vitnet om sin frelser på dette sted. Han var en av banebryterne for den frie bevegelse på Tjøme, og en av dem som med egne midler bygget lokalet «Betania» her. Og mange og tunge løft har vår kjære br. tatt.

Han var alltid så lys i sinn Jensen, og alltid hadde han en opplevelse og fortelle når han vitnet om sin frelser. Han levet i samfunn med Jesus, derfor seiret han. I den senere tid bodde han på Nøtterø, og på grunn av dårlig helbred, han har i mange år hatt mavesår, så han kunne ikke så ofte

gå den lange veg til møtene. Men forsamlingen og virksomheten lå ham på hjerte til det siste. Vi hadde håpet at han skulle komme på jubileumsfesten, men det behaget Herren å ta ham hjem dagen før.

Lørdag 18. november ble han gravlagt fra Tjøme gravkapell under stor deltakelse.

Forstander Oskar Halvorsen fra Oslo forrettet og som en personlig venn av br. Jensen kunne han i få ord tegne et vakkert bilde av broderens liv og virke.

«Han var livlig Jørgen,» sa han bl. a. «Han var livlig før og han ble og en livlig kristen. Han ble lykkelig og gla da han ble født på ny.»

Det ble lagt en rekke kranser på båren bl. a. fra hustru, barn og barnebarn, fra menigheten i «Betania» fra Ferder Losforening, fra Losskøyten «Store Ferder» og fra en misjonsforening på Nøtterø.

Alle med varm takk for hva los Jensen har vært for den enkelte.

Etterpå var vi samlet ca. 90 mennesker til bevertning i «Betania».

Søndag var det minnefest og det var gildt å se Jensens barneflokk samlet, barn og svigerbarn, frelste og ufrelste. Må Gud velsigne dem alle, og velsigne og styrke hans hustru som no før føle savnet av en trofast livsledsager. Først. Halvorsen talte og flere vitnet og priste Gud for hva han fikk utrette gjennom vår broder Jensen. Det er fred over hans minne. W.

Så er da også en til av losene på Tjøme gått inn til herligheten. Losene på Tjøme var både åndelig og ti melig med og loset mange inn i havn. Vi husker så godt særlig et tilfelle når br. Jensen kom inn på båt, eller det var tog, vi reiste med og straks begynte å tale med folk om nødvendigheten av å søke Gud.

Han brukte ofte å gjøre det. Noen lo og spottet over det, men mange ble sikkert truffet av ordet. Det var forresten noe så tilforlatelig og traust over ham at det var skjelden noen åpenbart spottet ham. Han hadde noe av losens egenskaper også på det åndelige område — han sto på brua og var fagmann. Ved opplevelsen av frelsen og ved å vandre i ånden fikk han åndelig autoritet. Oppofrende og gjestfrie var de disse Tjømelosene. Huset sto åpent for Guds vitner og Guds folk.

No er han selv loset i havn av den

Mitt kall.

Like etter en dyp lengs sjelevinner.

re og sterke gikk og Gud

te om å gå ble mange s

det koster Herrens al

fikk jeg lov mig.» No

«Kristi kjæ tanker går r

Norge. Len me dit for

Frelser Jes til å frelse

ofte ansvar stort og k

selv så lite gjerning. M

som drivkr på Herren

frimodighe dyrebare l

og flittig t betrodd.

«Snart er tjenerne f

Mesterens Herre må

Har no kall som

være mer det er no

Hva me meget å s

mine 38 10 år. Gu

store ov stormvær Den de signelse.

NYE VITNER

Anna Martin.

H. R. MARTIN

Mitt kall.

Like etter jeg ble frelst så tentes en dyp lengsel i min sjel etter å bli en sjelevinner. Denne lengsel ble sterkere og sterkere alt etter som tiden gikk og Gud talte sterkt til mitt hjerte om å gå ut som hans vitne. Det ble mange store og svære kamper, da det koster å si ja og legge alt på Herrens alter. Men ved Guds nåde fikk jeg lov å si: «Her er jeg, send mig.» No må jeg si med Paulus: «Kristi kjærlighet tvinger mig». Mine tanker går mest mot vårt kjære Nord-Norge. Lengter etter snart å få komme dit for der å vitne om min kjære Frelser Jesus Kristus, som er mektig til å frelse hver den som tror. Føler ofte ansvaret som ett Herrens vitne stort og krevende, og kjenner meg selv så lite duelig til denne store gjerning. Men med Kristi kjærlighet som drivkraften i mitt liv, går jeg ut på Herrens store akerland med stor frimodighet. Ønsker å få tjene min dyrebare Frelser i ånd og sannhet, og flittig bruke det pund som er meg betrodd.

«Snart er høstens korte tid forgangen. Tjenerne fra marken kalles hjem. Mesterens «Vel gjort» da hilser mangan. Herre må jeg være en av dem!»

Har no skrevet ned litt om mitt kall som et Herrens vitne. Kunne være mer å si om det, men tror ikke det er nødvendig.

Hva meg selv angår er det ikke så meget å skrive om. Jeg er nettop fylt mine 38 år. Har vært frelst i snart 10 år. Gud viste meg tidlig vegen til

store overlos og skal aldri seile i stormvær mere.

Den dettferdiges minne er til vel-signelse.

Red.

å gå i dåpens grav og ikke lenge etter fikk jeg ved Guds nåde motta Andens dåp.

Min lengsel har alltid vært å komme dit hvor det er nød, og få være til hjelp der hvor det trenges. Må si Nord-Norge kaller på meg, men er ellers villig til å gå dit hvor Gud åpner veg. Jeg spiller litt gitar og synger etter den nåde Gud gir. Vi håper krigen snart må være slutt, og at det da kunne bli lettere å reise. Kongens ærende har hast.

Med hjertelig søsterhilsen

Anna Martin.

Mitt kall.

Ja jeg må si med Paulus i 1. kor. 9, 16: «Om jeg forkynner evangeliet, — — så er det en nødvendighet; for ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet.»

Etter å ha vært frelst i noen år, og jeg var meget ute og vitnet om min kjære frelser, forsto jeg at Jesus ville meg noe mere og ordet fra Es. 68: «Hvem skal jeg sende, hvem vil gå for oss,» sto stadig foran meg, men jeg ville ikke svare ja, for jeg visste at fra dette øyeblikk betød det å gi seg helt og fullt og at Jesus siden ville bestemme hvor jeg skulle vandre og hva jeg skulle si.

Det ble mange lange kamper og Herren talte gjennom sitt ord gang på gang og pris skje Gud, han vant seier.

Idag vet jeg at jeg kan si: «Ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet», fordi livet er gave fra Gud og leves det utenfor Guds vilje er hensikten med livet ikke oppnådd og det som Gud har gitt blir misbrukt.

Underfullt og herlig at Jesus be-tror en å gå ut med det herlige budskap om sjeles frelse. Venter no

bare på at vegen videre ut i Herrens gjerning skal åpnes. Ut og nordover der Jesus åpner veg.

Jeg er 37 år gammel og har vært frelst i snart 11 år. Jeg så tidlig dåpens veg og gikk den, fikk så oppleve en underbar pinse.

H. Ricard Martin.

Anbefaling.

Broder H. Ricard Martin og hustru Anna Martin tilhører menigheten i «Betel», Eidskog. De kjenner no kall til å gå ut med evangeliet. Særlig Nord-Norge er lagt på deres hjeter.

De har virket her i menigheten det siste år som faste evangelister. Det er intet å si på deres forkynnelse, de ønsker å forkynne hele Guds råd til frelse. Vi vil anbefale dem på det beste.

Vil be de venneklokker som de kommer til å besøke å ta velt i mot dem. Må så Herren velsigne våre søsken og bruke dem til sjeles frelse.

Magnor 28. oktober 1944.

V. Swan,
forstander.

L. Hansen,
eldste.

Som det fremgår av skrivelsene har br. og str. Martin kall til Nord-Norge. Det er nokk vanskelig å komme nordover no og når det blir anledning igjen vet vi jo ikke.

De tenker å reise rundt blant vennene endel og vi ber da vennene ta vel imot dem.

Som det sees har de god anbefaling fra forsamlingen på Eidskogen, hvor de hører hjemme. Vi trenger vitner og må glede oss over at Gud sender arbeidere i sin vingård.

Red.

Nye abonnenter

får nummeret for desember gratis, så langt opplaget rekker. Prisen er kr. 4.50 pr. år.

Kristian Skipperuds

adresse er inntil videre:

Langeli p. o. pr. Spydeberg st.

Merk:

Porto for «Nutidsvitner» er 25 øre sendt som trykksaker. 60 øre sendt mot postoppkrav.

Fra arbeidet på Glombo.

«Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke. Gutter blir trette og mødige og unge menn snubler. Men de som venter på Herren får ny kraft, løfter vingene som ørner, de løper og blir ikke trette, de går og blir ikke mødige. (Esaias 46, 29—31).

Ny kraft! Halleluja! Hvilket herlig løfte. Det finnes så mange kraftløse kristne idag, men dette er ikke Guds mening med ditt kristenliv. *Ny kraft.* — *Stor styrke* så vi kan løfte troens vinger og bli seirende kristne, det er Guds løfte til oss.

Den nye virksomhet på Glombo har fortsatt med regelmessige møter, og det er just hva vi har fått erfare i disse møter at Gud har gitt sitt folk *ny kraft*. Han har sendt oss hjelp fra helligdommen, og støtte fra Zion. Og det har vært jubel over frelsen, og seiersmerket har blitt løftet i vår Guds navn. Halleluja!

Folket har samledes til møtene, og interessen er økende, så flere har kommet. For alt gir vi Gud æren. Ved den nåde som Gud gir har jeg frembåret det gamle korsets evangelium som dog alltid er nytt, og som er mektig til å frelse syndere. «For ordet om korset er en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst er det en Guds kraft». Takk og pris!

Brødrene Bustgård, Ombergli, Winsnes, Lukassen og Th. Karlson med venner fra «Salen» og «Kristi menighet» har besøkt oss, og alle har de hatt meget godt å frembære av Guds rike forråd. På Gressvikbåten som går mellom Fredrikstad og Glombo, synger, spiller og vitner vi om Herren og folket er lyttende. Der er mange mennesker som ellers aldri går på ett møte, som får høre frelsens glade budskap. Lørdag 11. nov. ventet vi forstander Iversen med Misjonshusets strengemusikk ut til møtet, men på grunn av forhindringer ble båten som vennene var med liggende 2 timer på et stoppested undervegs. Men vi hadde et godt møte, Gud var midt iblant og velsignet, og musikkvennene fra Sarpsborg sang og spilte og hadde møte på båten, til stor velsignelse for passasjerene. Det ble således 2 møter istedetfor et og sikkert hadde Gud en mening med dette, som evighetens morgen vil åpenbare.

Da vårt møte var slutt, kom ven-

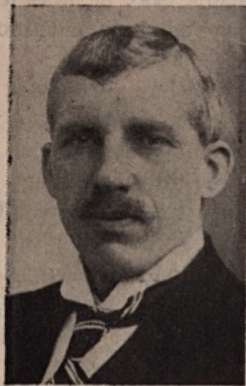
nene utover, og vi reiste sammen hjemover syngende og spillende Sions glade sanger. La oss gjøre sangerens ord til våre:

«Virk og spre det glade budskap, helbred syke, hjelp enhver. Vil du se de tapte frelste Il avsted — Guds dag er nær.»

Broderhilsen

Alf Norlund.

60 år.

Julius O. Lind, Moss fyller 60 år den 15. desember.

Br. Lind er en av de mest kjente innen de frie venners rekke. Ikke bare i forsamlingen i «Logen», Moss, men blant alle frie venner i Norges land og langt utenom landet er han kjent og elsket.

Han har vært ældstebror i forsamlingen i mange år og var før den tid ivrig søndagsskolearbeider, med i musikk- og sangforening og i flere år forsamlingens kasserer. Han har også virket i ordets tjeneste til stor hjelp og velsignelse. Særlig i Rygge, Råde og Tune kom mange til Herren ved hans virksomhet. Mest kjent er han vel kanskje for sin insats i misjonsarbeidet. Han er aktivt med i flere misjonsarbeider og i arbeidet i Nord-Norge.

Aller best kjent er han kanskje allikevel for sin enestående gjestfrihet. Hans hjem har i alle år stått åpent for Herrens vitner og Guds folk. Det er mange av Herrens pilgrimer som vil minnes ham og hans enestående oppofrende hustru med stor glede og takknemlighet.

Vi vil også få sammen med dem si ham hjertelig takk for alt. Han har vært enestående hjelpsom og vi minnes de mange ganger vi søkte

vegledning og støtte hos ham — aldri gikk skuffet bort.

Gud gi ham enda mange år til å virke blant oss.

Red.

Spørsmål og svar

Ved O. Karlson.

Er det galt for en menighet å ha en adressekalender som medlemmene har sitt navn i? Gi oss til kjennelse hva du synes om dette. N. N.

Dette spørsmål som ligger foran oss skal vi med glede besvare.

Vi kan ikke finne noe galt i å ha en adressekalender. Den er et ytre hjelpemiddel for ihukommelsen til å huske brødres og søstres adresse.

I en by er det helt påkrevet å ha den. På landet hvor vi kjenner hverandre er det ikke så påkrevet, men galt er det ikke.

Vi har slitt ut mange adressekalendere i de år vi har levet, hvori navnene fra mange forskjellige venner har vært oppskrevne i. Ja fra forskjellige verdensriker har vi hatt navn. Ingen har kritisert oss for det. Om de så hadde gjort, så hadde et slikt menneske åpenbart sin egen dårskap og selvklokhet.

Alt som er sant og ærbart og rettferdig og rent osv. har sin forbindelse med skriften. Gud har aldri bebreidet menigheten at de har en kalender, men det er den urene kritikk og vantro og selvklokhet iblant sitt folk han bebreider. Ja, t. o. m. han forundret seg over deres vantro.

Alle ting har sitt utspring fra Gud, som er ordens Gud, og denne ordens Gud bor og virker i gjennom sine, og derav kommer det at det er åndelig orden i menigheten, som er sannhetens pille og grunnvold.

Ikke en død orden — men en levende orden. «Jeg gleder meg å se eders orden,» sier apostelen til menigheten. På Kreta skulle Titus sette i orden det som fattes. Det var en ytre orden etter Guds plan, som ikke hadde noe med uorden å gjøre.

O. Karlson.

P. S.

Vi sender dette gjensvar til «Misjons-Røsten», som du har.

D. S.

ET BLIKK

forfølger meg natt og dag. Det brenner meg i sjela, det gir meg ingen ro. — Hvis blikk var det? — Han som gikk uhjelpen fra meg.

Pascal.

BRUK DIN BIBEL

Er det noen hjelp i å lese Guds ord når jeg ikke får noe ut av det? spør en ungdom. Hun forteller at det har vært slik for henne idet siste, at Bibelen har vært en lukket bok. Det var ikke slik før, sier hun, men det er blitt slik i det siste. Hun har derfor ingen lyst til å lese i Guds ord, men prøver å gjøre det fordi hun mener det må til hvis hun skal være en kristen. Enten hun leser i sammenheng eller slår opp litt her og litt der, er det så, skriver hun.

Jeg tror jeg forstår av det du skriver ellers i brevet hva det er som har lukket ordet for deg. Det er *din ulydighet* mot Ordet. Du har vært Ordets hører, men ikke dets gjører. Du har satt deg selv som dommer over Guds ord, og vil selv avgjøre hva Ordet kan forlange av deg. Du veier det på din egen vekt-skål for å se om det passer for deg.

Gjør du det vil alltid Guds ord være lukket for deg. Det er ikke du som skal veie Guds ord, men det er Guds ord som skal veie deg. Det er ikke du som skal avgjøre hva som er rimelig eller urimelig i det ordet sier til deg. Du skal lyde Ordet — gjøre som det sier. For den ulydige er Ordet en lukket verden. Men den som vil gjøre Guds vilje — slik som Guds vilje kommer til deg i Ordet — skal finne Ordets verden åpen. Forutsetningen for at Guds ord skal utrette det det av Gud er sendt til, er at du åpner ditt hjerte for det og sier med den unge Samuel:

Herre tal, din tjener hører.
Du må endelig ikke glemme at det er ikke du som skal kaste lys inn over Ordet, men det er Ordet som skal kaste lys inn over deg. Det er ikke du som skal gi Ordet liv og kraft, men det er Ordet som skal gi deg liv og kraft. Det er ikke du som skal få noe ut av Ordet, men det er Ordet som skal få noe ut av deg.

Men det kan ikke Ordet for du slipper det til og er lydig mot det. «Hva han sier eder, det skal I gjøre», sa Maria i bryllupet i Kana. Da derfor tjenerne gjorde som Jesus sa, skjedde underet. De veide ikke Jesu ord på sin forstands vektskål. Hvor urimelig det enn syntes dem, gjorde de det han sa. Den vegen må også du gå.

Den som gjør Guds vilje skal få kjenne at læren er av Gud. Be der-

for Gud skape lydigheten i ditt hjerte, så skal du få oppleve at Ordet åpner seg for deg.

Og gi så ikke opp! Også i de tider da du synes Ordet er tørt som halm, så les videre under bønn til Gud om at han vil gjøre deg villig til å leve etter Ordet. Det er lyset for din fot og lykten på din sti. Du spiser ikke bare når du synes maten smaker, eller bare når du kjenner deg sulten. Du spiser for å samle krefter. Slik også med Guds ord. Hver gang du oppriktig og under bønn åpner din Bibel for å lese, får du del i Guds ånd. Du får del i hellige tanker, hva enten du forstår dem eller ei.

En lukket Bibel som aldri brukes er en sikker veg mot åndelig død. Og en ulydig ånd som ikke er villig til å handle etter Ordet, er en sikker veg mot frafall.

Bruk din Bibel. Bruk den flittig og adlyd den. Den skal være din herre. Ikke du dens herre.

H. E. Wisloff.

Innsendt.

Døperkonferanse.

Etter innbydelse av Filadelfiafor-samlingen i Stockholm holdes en såkalt «döparkonferens» i Filadelfia-kyrkan, Stockholm 14. og 15. desember. Deltakerne i konferansen er Sv. Baptistsamfundet, Ørebro Missionsforening, Fribaptistsamfundet, Hel-gelsesförbundet og Pinsevevnene.

Konferansens formål er å drøfte det meget omskrevne enighetsspørsmålet.

Levi Pethrus skriver blant annet om denne konferansen:

Den konferansen som no skal holdes kan vel i det høyeste gi anledning til en viss orientering som klargjør hvor vi befinner oss i forholdet til hverandre.

En undersøkelse bør også kunne gjøres så vi kan få vite om det finnes forutsetning for å gå sammen (sam-gående) og hvor langt de eventuelle forutsetninger strekker seg. Det er jo på slike forutsetninger et samarbeide må bygges, hvis slike forutsetninger er for hånden.

Hvis det derimot under denne konferanse skulle vise seg at alle forutsetninger for samarbeide mangler har vi naturligvis ikke noe annet å gjøre

enn å finne oss i forholdene som de er, og så gå hver til sitt og fortsette hvert sitt arbeide og vente på bedre tider.

Skulle det vise seg at det er delte meninger i noen større utstrekning blant pinsevevnene angående denne sak, bør naturligvis også spørsmålet legges ned. Det er jo selvfølgelig at vi ikke vil ofre enigheten innen våre egne rekker for å oppnå en viss enighet utad.

Alt dette kan dog være av stor verdi for enighetsspørsmålet om vi ikke skulle kunne komme til et umiddelbart resultat.

Prinsens omvendelse.

På det store kristelige riksmøte for personlig kristentro som nylig Sveriges kristenfolk har hatt i Stockholm, vitnet bl. a. prins Bernadotte om sin frelsesopplevelse.

«Det er Guds ord som har ført meg til tro på Jesus Kristus,» sa prinsen. Høsten 1885 møtte han sin frelser. Om våren var han kommet hjem fra verdensomseilingen med «Vanadis». På den turen hadde han også avlagt besøk på Evangeliske Fosterlandsstiftelsens misjonsstasjon i Eritrea. Siden hadde han besøkt den hellige grav i Jerusalem. Han var blitt grepet av misjonærenes offervilje og den kjærlighet som preget deres verk, og ved den hellige gravs kirke ba han om at Gud måtte åpenbare seg for ham. Da han så reiste gjennom Suezkanalen, kom ved en havn en sjømannsmisjonær ombord og fikk tillatelse til å vitne for folket ombord. Da han skulle forlate skipet, spurte han også prinsen om han var født på ny.

Det dro ut til høsten samme år før han fikk fred i sin sjel. Han var da på besøk i Amsterdam og oppsøkte den norske sjømannskirke der. En sjømannsprest talte om hovedsmannen som kom til Jesus og ba om hjelp for sin tjener. Ordet grep prinsen, og den dagen bøyde han seg for Gud og fant frelse.

«Jeg takker og lover Gud for hva han har gitt og fordi Guds ord fikk rom i mitt hjerte og fordi jeg siden om enn i ringe mon har fått være Guds medarbeider for å forsøke å få mennesker til å tro på Guds budskap om frelse i Jesus Kristus,» sluttet prinsen sitt budskap.

Bibelen berget ham

Under borgerkrigen i England, mens Cromwell (1599—1658) førte soldatene sine fra den ene seieren til den andre, hendte det noe en må merke seg. Det ble påbudt — så er det fortalt — at hver enkelt soldat alltid skulle ha eksemplar av Guds ord på seg.

Blant troppene i et visst regiment fantes en svært vilter ung mann. Han hadde fast plass i en forretning i London, men da det ble skort på rekrutter i hæren, hadde han reist vekk fra arbeidet sitt og latt seg verve, ikke fordi han holdt av Cromwell eller var enig med ham i politiske spørsmål, men i håp om å komme vekk fra «den evige arbeidstvungen» — som han kalte det.

En dag ble han, sammen med noen få andre, valgt ut til å utføre et særs farlig oppdrag. Alle vendte imidlertid uskadd tilbake til leiren og gjorde seg i stand til å trekke seg tilbake for å hvile ut etter den harde påkjenniga.

Da mannen tok fram bibelen sin av brystelomma på jakka, ble han ikke lite forundret over å finne hvor nær døden han hadde vært: Ei kule hadde greidd å trenge seg helt igjennom. — Ja, bibelen hadde berget ham.

Med skjelvende hender bladde han ut over i boka for å se hvor langt inn kula hadde trengt. Han fant da at den hadde stoppet ved det 11. kapitlet i Predikerens bok, akkurat ved det 9. verset:

«Gled deg, du unge, i din ungdom, og la ditt hjerte være vel til mote i din ungdoms dager, og vandre på ditt hjertes veger og etter det dine øyne ser! Men vit, at for alt dette vil Gud føre deg fram for dommen.»

Dette skriftstedet gjorde et sterkt inntrykk på den unge mannen. — «Men vit, for alt dette vil Gud føre deg fram for dommen.» — Dette hadde han ikke tenkt på før, men no kunde han ikke komme vekk fra disse orda. Når han tenkte tilbake på livet sitt, måtte han tilstå at han mer enn en gang hadde gjort Gud i mot. Når så Gud hadde spart hans liv, så var det ene og alene av barmhjertighet.

Ved Bibelens hjelp fant den unge mannen Frelseren, og det ble en stor fornøyelse for ham å fortelle andre om sin opplevelse. Han pleide å

slutte fortelliga si med orda: «Bibelen berget både mitt legeme og min sjel.»

Er livet Kristus?

Mel.: Ved Jesu føtter . . .

Jeg vandret lenge på syndens veg, jeg følte synden den tynget meg. Sank dypere ned i syndens grav, men grep så hånden meg Jesus ga.

Og no jeg lever det nye liv, og salig er jeg til hver en tid. Av livets vanne jeg drikke får, det gir meg glede fra år til år.

Er livet Kristus da er jeg rik, hva jeg behøver det blir meg gitt, jeg slipper streve, men kan motta, hva Jesus gjorde på Golgata.

Nå frihetstonen den bryter fram, og sangens toner er om Guds sønn, Han som meg friet fra synden ut, jeg ble utkåret til Kristi brud.

Ringerike i oktober 1944.

Rolf Westlie.

Losen og barnet.

En reisende i Amerika har fortalt følgende:

«For mange år siden reiste jeg med en dampbåt ned over den store St. Lavrenceflod. Vi hadde passert «de tusen øer», og beundret de skjønne bredder da vi omsider kom til de bekjente vannfall ved Lachina, hvor vannet bruste og skummet i vill fart, så at det kastet båten vår hit og dit som en flis.

Mange hjerter grepes av forferdelse, mens de som kjente losen, hans dyktighet og all hans erfaring, følte seg helt trygge. Dag etter dag og år etter år, hadde han stått der ved roret og med hendene på rattet styrt båten fram og tilbake gjennom vannfallet. Snart var også turen forbi denne gang, og alle var i sikkerhet.

Blant passesjerene var en dame som hadde sin lille sjuårige datter med. Begge hadde sittet tett inn til hverandre og betraktet losen mens han hadde styrt båten gjennom det brusende vann. Da ankeret ble kastet ved Montreal, sa den lille pike til moren:

«Tror du mor at jeg får lov til å hilse på losen og trykke hans hånd?»

Moren svarte smilende at hun trodde nok ikke at losen hadde noe

imot det, og piken løp glad bortover dekket, og la sine hender om losens grove hender og sa: «Jeg vil gjerne si Dem takk fordi De har ført meg og meg så lykkelig over det brusende vannet.»

Tårene begynte da å komme i losens øyne, og han sa mens de dryppet ned på den lille pikes hender:

«Min lille venn, du har idag mint meg om noe mine tanker ofte stanser ved. Når den dag kommer da min Frelser, den store los har ført mitt livsskip gjennom livets og dødens brenninger inn i himmelhavnen, da vil jeg løpe bort til ham og gripe hans gjennomborede hånd og takke ham fordi han i sin nåde og kjærlighet førte meg frelst gjennom alle farer til det himmelske hjem.

Prekensamling:

KILDEN VED VEIEN

Forstander Lyder Engh sender ut en prekensamling: «Kilden ved veien» som kommer ut heftevis. Det vil bli 8 a 7 hefter, hver på 64 sider i stort format med 8 prekener i hvert hefte. Hele prekensamlingen vil inneholde en preken for hver søndag i året.

Hvis intet uforutsett inntreffer vil hele samlingen foreligge komplett i løpet av 1945. Når samlingen er komplett vil det bli ordnet slik at de som ønsker det kan sende inn heftene til inbinding.

Den som kjenner br. Lyder Engh vet at han kan grave fram skjulte ting fra Guds ord. Det vil sikkert bli en bok som alle har glede av å eie.

Prisen pr. hefte blir kr. 1.30 + porto og oppkrav. Prisen for innbindingen vil bli meddelt seinere.

Adressen er Lyder Engh, Møllergt. 20 III, Oslo.

G. Iversen.

«Det er ikke meget mer

jeg nå er i stand til å lese i min bibel,» sa de fangnes venn i Finland Mathilde Wrede ved sin solnedgang da livskraftene ebbet ut. «Nå er jeg meget trett; men Gud forstår meg og mellom oss må det bli ved det gamle, enten jeg er i stand til å lese eller ikke. Og så har min Fader gitt meg en så velsignet hukommelse, så jeg i de lange søvnløse netter har kunnet ligge og gjenta salmer og kapitler av bibelen for meg selv.» Det var hennes siste ord.

Spredte felter.

Fra Askim.

Vi har hatt menighetsmøte og vi drøftet vedtak som ble gjort på siste konferanse. Det ble enstemmig vedtatt angående misjonære ute og arbeiderne hjemme. Vi snakket en del om at det var den vegen vi måtte gå.

Her i Askim har vi det meget godt. Gode møter og bra med folk. Hver tirsdag har vi møter med alle forsamlingene. Lokalene benyttes er Kinoteatret og kirken. Så har vi hatt besøk av søstrene Jæger og Sørensen, Hulda Wangberg og Olaf Hansen fra Horten. Så venter vi John Sørensen i desember og han kommer forhåpentligvis til å stå her en stund. Vi venter også på Killi og Jæger en tur til til oss.

Broderhilsen **Johs. Karlsten.**

På pilgrimsferden.

Møtene på Hafslundsøy er fremdeles godt besøkt. Fredag 27. oktober hadde vi vårt første møte på Folkets hus der. Det var over 100 i den vesle salen der og neste fredag hadde vi den store salen som også fyltes. Br. Vinsnes har deltatt med oss på et par møter og Norlund på et. Vi venter på et gjennombrudd og det kan komme før vi vet det.

Onsdag 18. og lørdag 21. oktober var jeg i Varteig. Flere unge er blitt åndsdøpte der og noen utenomstående har begynt å komme på møtene. 23. oktober hadde vi minnelsemøte hos Aksel Ludvigsen Yven. Det var regn og sludd, men endel hadde funnet veien og vi fikk en god stund. 24. var jeg i Fredrikstad og deltok i møte på «Salen» om kvelden. Forstander Ombergli og Alf Norlund deltok også.

Onsdag deltok jeg på Greåker. Det har blitt bedre søkning der også no og det var ganske bra med folk.

Lørdag hadde vi vårt vanlige menighetsmøte. Søndag hadde vi dåp i Misjonshuset i Glombo. Det har ikke vært så lenge mellom dåpshandlingene i den siste tid. Flere står på tur. Tirsdag var jeg i Saltnes og deltok med vennene på «Klippen». Det var åpent å møte. Vi tenker å opta virksomhet i Engelsviken i forståelse med forsamlingen i Saltnes. Br. Norlund virker lørdag og søndag på Glombo og han blir da to dager i byen i Engelsviken også.

Lørdag 11. november deltok en del av oss på begravelsen etter Arne Danielsen som omkom ved ulykkestilfelle. Han gikk inn i et skolehus og ble hårt såret og etter en tids hvile døde han. Begravelsen holdes i Rolvsøy kirkes gravkapell og mange var møtt fram. Etterpå var det minnelsemøte i kirken. Det var åpent å synge og vitne. Brodertegnede og en del av musikken i «Misjonshuset» var avvertet på Glombo samme dag og vi måtte bryte opp og springe til Horten for å nå toget. Det var forsøkt å rakk ikke båten som gikk fra Fredrikstad kl. 18.30 og måtte vente til 19.30. Møte på Glombo begynte kl. 19 ble det drøftet, men vi tenkte at det var bedre sent

enn aldri. Med det samme vi gikk fra bryggen i Fredrikstad ble det flyallarm og båten gikk til Gressvik og der lå vi nesten to timer. Da båten så kom til Glombo var møte med endel som kom fra returnere sammen sang og spilte hele tiden og da det var mange folk med båten ble det et uventet inn i noens hjertene og bære frukt.

Onsdag 15. november deltok jeg på møte hos Arnt Gresslås, Varteig. Det var åpent og godt møte. En sjel overga seg til Gud.

G. I.

Fra «Bethel» Larkollen og «Klippen,» Saltnes.

Sender igjen en liten hilsen gjennom «Misjonsrøsten» til alle venner som vi har besøkt og lært å elske. Lørdag den 18. oktober besøkte jeg «Klippen», Saltnes. Det er alltid velsignet å besøke denne menighet hvor Gud har gjort store ting. I den vekkelige som har gått over stedet er mange kommet med på Guds side og fått oppleve virkelig frelse i Jesu blod, blitt døpt i vann og noen har den oppstandne og herliggjorte Frelser døpt i den Hellige Ånd, og bevart dem i frelsen. Lørdag den 18. november var det intet møte, men musikkjøvelse på lokalet og det var herlig og være sammen med musikkvennene og spille og synge de underbare sanger som Gud har gitt oss i vår sangbok.

Det beste av alt er stunder på kne, hvor vi fikk kjenne Guds nærhet. Det er denne stilling, bøyet, bedende og lengtende hvor Gud møter den frigitte ånd, og fornyer og fyller. Halleluja.

Søndag kveld var det møte på lokalet, og det var fullt av folk, en hel del ungdom. Det var åpent og godt å tale Guds ord, og livets ord vender aldri tomt tilbake. Det var flere som vitnet frimodig, og i sannhet vi har vår frimodighet i Jesu blod, når vandringer blir i lys, eller som Jesus sier: Der som I blir i mine bud da blir i min kjærlighet. Jeg bodde hos vennene Anders Oven hvor hjemmets dør alltid er åpen for Guds vitner. Herren lønne dem igjen for det. Det er mange staute kjekke brødre i Saltnes, og menigheten har meget å prise Gud for. Reiste hjem mandag morgen lykkelig og glad for å få være en liten Jesu stridsmann.

Hilsen menigheten i «Klippen» med disse ord fra skriften: Våk og bed.

Lørdag den 25. novbr gikk ferden til «Bethel», Larkollen. Vennenes lokale ble jo beslaglagt, men de har hatt husmøter og Gud har velsignet Menigheten og dets arbeide. Det er fremgang.

Lørdag var det menighetsmøte med opptagelse av 2 venner som har blitt overflyttet fra Oslo til Larkollen Enok og Margit Kjøniksen som under bønn til Gud ville arbeide for sjeles frelse, og Gud vil bruke dem.

Søndag var det møte hos søster Fielborn og det ble en underbar stund. Det var lett å frembære det budskap som jeg hadde fått. En alvorlig ånd var rådende og det er det som behøves i denne tid, alvår i livet og alvår i vår Guds frykt, så vi kan leve i fornyelsen av Guds nådeverk i sjelen. Takk og lov! All ære til lammet. Det var mange

som benyttet anledningen og vitnet om Guds godhet.

Reiste over fjorden og hjem på mandag. Einar Karlsten som står som ledende ældste hjalp meg over til Saltnes og den vegen hjem. Det har blitt mere tungvint å reise no, men det er godt for hver gang det gives anledning. Må Gud bevare menigheten og vennene. Takk for all gjestfrihet. Herren lønne dem som tar sin tilflukt til ham.

Hilsen alle de hellige med disse ord: Vær rede! Se, jeg kommer snart! Amen!

En ringe broder i Kristus Jesus.

Th. Carlsen.

Fra Porsanger.

Vi har det godt, er friske og får glede oss i Herrens tjeneste. Har besøkt flere steder og det er hungre sjele overalt. No er vi i Olderfjorden i Porsanger. Vi blir der i vinter og virker i distriktet rundt her. Olderfjord er en mils veg fra Kistrand hvor Skipperuds er og på den andre siden av fjorden er Børselv hvor Dorthea Klem er. Må Herren få virke på hjertene.

Her er urolig, idag er det alarmtilstand her og dobbelt vakt på vegene. Godt å få bo i den allmektiges skygge.

Herren har holdt oss oppe inntil idag.

Russenes i Porsanger 10. oktober 1944.

Hjertelig hilsen

Alfhild Bjerva.

Fra Horten

Vi har det herlig her blant vennene. Br. John Sørensen fra Fredrikstad har virket her ca. 4 uker og vi har kjent Herrens nærhet.

Flere er blitt fornyet og vi fikk se en sjel komme til Jesus og ble frelst. Herren selv virker med de medfølgende tegn. Halleluja!

Det er stor nåde å få være et Guds barn. Å, måtte vi være tro i det lille så vil han sette oss over større ting. Ja må vi være stille i hans hånd så han kan få danne oss.

Kjære troende venner! La oss minnes mesterens ord i Luk, 10, 2 og Joh. 9, 4.

Hilsen til alle som elsker Jesus med Salm 91.

Broderhilsen

Gustav Forsberg.

Fra Arendal.

Vil sende en liten hilsen.

Her er alt vel. Vi har det bra på møtene, flere har bøyd seg og gått dåpens veg. Ja, det er salig å kjenne at Gud er med og stadfester ordet med de medfølgende tegn. Gud velsigne dere alle.

Hilsen med Esaias 41, 10.

Aagot Iversen, Børstad.

Fra Skiptvet.

I Øvre Skiptvet har søkningen til møtene vært enestående god. Flere har bøyd seg og folket møter villig frem. Et møte bøyde 6 store barn og en voksen seg. Str. Astrid Johnsen har virket der i to måneder om trent og har fått god inngang. Vennene vil gjerne beholde henne så lenge som mulig.

Fra Skien.

I «Emmaus» har de hatt gode møter. For en tid siden hadde de dåp i «Berða». Det var glide møter og god tilslutning.

Fra Holmestrand.

De har hatt en god tid i Holmestrand i den siste tid. Flere unge er kommet med og er ivrige i å delta i møtene og ellers. Jan Karlsen fra Larkollen har virket der en tid.

FINNMARK

Som vennene kjenner til er hele Finnmark evakuert. Vår nordligste landsdel ligger øde og forlatt i polar-nattens mørke vinternatt. Nordlyset flammer og blinker over ødelagte heimer og befolkningen er spredt rundt omkring her sydpå. Det er krigens hårde virkelighet og uhygge som er kommet innover den ytterste forpost i nord av vårt land. Ingen vet om vi slipper med det eller om vi skal oppleve å se større deler av vårt land som krigsskueplass. Gud gi at vi kan slippe det.

Fra våre arbeidere har vi fått meddelelse om at de fleste som virket i Finnmark er kommet sydovert og alt er vel med dem.

Av de som er kommet kan nevnes: *Kristian og Milla Skipperud, Alfild Bjerva, Asta Thuen, Sigrid Steffensen og Solveig Langeland. Einer Christiansen* og hustru sammen med *Myrengs* var kommet til Tromsø for en tid siden og ventet på båt for å komme videre. Oskar Gamst har vi intet hørt fra. Dorthea Klem var enda i Børselv og sammen med de andre på gamleheimen passet de sine syke og gamle da de andre reiste fra Porsanger. De er muligens reist seiere.

Andr. Mathisen og hustru i Vestre Jakobselv ble avskåret fra å reise og er no i det av russerne besatte område.

Dette er hva vi i øyeblikket vet. Vi håper å kunne gi nøyere meddelelser siden.

Vi går ut fra at våre arbeidere i Finnmark fremdeles kommer til å virke i evangeliets tjeneste og ønsker dem velkommen til oss. Det har vært stor mangel på predikanter i blant oss og når de får hvilt ut etter strabadsene er det nok for dem å gjøre.

Vi vil huske våre prøvede landsmenn fra Finnmark i bønn og hjelpe dem etter den evne vi har.

Et fyrtårn.

*Der står et fyrtårn i stormens sus;
bygd på klippen, det står i bølgenes brus.*

*Ensom i natten — det lyser veg,
Det lyser — det viser i stormen veg.*

*Det viser i stormen her er det veg
og der er det farlige skjær.*

*Der kan du forlise, du seiler på veg
til den evige havn som du fa'r.*

*Pass da på at du følger fyrtårnets
lys,*

lyset i stormen, i natten — — —

*Si, skal der da være et fyrtårn på
klippen bygt,
et fyrtårn som lyser i natten.*

*Ja, skal det bli deg som står der,
ensom og uberørt — stå der og lyse,
lyse for andre og peke på farlige
skjær.*

*Stå der — på klippen — ensom og
lyse.*

H. Ricard Martin.

Et ord til ettertanke.

I Paulus brev til Titus i 2. kapitel skriver Paulus blant annet om at vi bør være nidkjære for å gjøre gode gjerninger mens vi venter på Jesus. Det skal endog rettesettes med myndighet i den retning. Les gjerne mere om dette såsom i Åpenbaringen kapitel 19, 8.

En av de best ansette ældstebro-dre blant de frie venner, murmester Nilsen i Knofsgt. Drammen, sa i en privat samtale engang: De første metodister var godt frelste. Der hvor det var behov hjalp søstrene til i hjemmene.

Det virker som tomt snakk å synge som vi gjør i «Schibboleth» og andre sangbøker hvis vi ikke lever som hjelpsomme hverdagskristne. Nøysomhet er også en stor vinding. Ja, det er vel vår tids største vinding.

Broderhilsen M. Gran.

Etter mørkeste natt gryr en morgen,
og for solen må tåkene fly.

Se, da oppad i nøden og sorgen
for vår Gud skaper alle ting ny.

Enno stråler Guds sol bakom skyen,
det blir lysere lengre frem.

Enno tindrer Guds stjerner på himlen,
og de vinker oss alle hjem.

Hvor mange menigheter har Gud — ?

En er dog min due, min fromme.
Hun er sin moder eneste, hennes ukårede, som fødte henne — o.s.v. (Høi. 6: 9, Salm. 45: 14—16.)

Jeg har trolovet eder med en mann — (Jesus) for å fremstille «en ren» jomfru for Kristus. En hjord og en hyrde. (Joh. 10: 16, 2 Kor. 11: 2.) «Et legeme» og «en ånd.» (Ef. 4.) Legemet er ikke et lem, men mange. (1. Kor. 12: 14, Rom. 12: 4—5 f.)

Ved en ånd er vi alle døpte. (1. Kor. 12: 13). Til hvilket I og er kallede i et legeme o.s.v. (Kol. 3). Gud har satt lemmene, ethvert av dem i legemet, ettersom han ville. (1. Kor. 12: 18.) Guds menighet er ren og hellig. (Joh. 17: 10, 22, 23). Den kristne menighet står i samme forhold til Kristus som en hustru til sin mann. Menigheten er trolovet med Kristus Jesus. (Se Hos. 2: 19—20, Ef. 5: 23—27).

Herren er menighetens ektemann. (Es. 54: 5, Ef. 5: 31—32.) Disse bebelsteder viser at det er en menighet som hører Jesus og himlen til. Menigheten er Guds familie i himmel og på jord. De er Guds husfolk. (Ef. 1: 21—23 og kap. 2: 19—22.) Lamets hustru. (Åpenb. 19: 7, kap. 21: 9.) En dør — en veg for alle som vil til himlen. (Joh. 14: 6.)

Er du med. Vil du være med??
En dør er å inngå for meg og deg.
En veg å vandre på til himmerik.
En Frelser mild og god. En kilde fyllt av blod.

En trøst i liv og død. Et livets brød
(Joh. 14: 6, Joh. 10: 9.)

En hyrde og en hjord, så enige.
En menighet på jord. De hellige.

En bibel, et Guds ord til Herren
folk på jord.

En tro, en ånd, en dåp, et kall, et
håp. (Es. 4: 4—6.)

Et folk, som har et sinn. Et himme-
rik.

En Fader og et hjem evindeligg.
En engleskare blid, en sang til evig
tid.

En evig fred og ro, et sted å bo.
(Joh. 17: 21—24.)

Følgende skriftsteder viser at Gud har en menighet som han kaller til sin. Se Es. 51: 4. Ap. gj. 20: 28.)

O. Karlseth.